

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Nimic nu este pierdut cât timp credința e în picioare,
cât sufletul nu abdică și capul se ridică din nou.*

(Părintele Arsenie Papacioc)

Nr. 220 / 13 august 2017

**ARHIEPISCOP
IUSTINIAN CHIRA**
1921 - 2016

GÂNDIȚI-VĂ LA VIAȚĂ!

Tot aseară, le-am spus studenților o altă întâmplare pe care este bine să o știți. Un tânăr, Alexandru, orfan de tată, a fost crescut de mamă-sa cu multă greutate și, în cele din urmă, a reușit să ajungă student la Politehnica din Cluj. El avea o mare deficiență cardiacă. La anumiți oameni nu se dezvoltă inima în paralel cu organismul, cu tot trupul; inima rămâne ca la un copil mic și, la un moment dat, nu mai rezistă. Acestea sunt cazuri rare. Așa era și Alexandru. După ce a terminat anul doi de facultate, a venit sus la mănăstire și a stat o lună de zile, în speranța că, poate, Dumnezeu va face o minune ca să supraviețuiască. Își dorea foarte mult să trăiască. Îl văd parcă și acum stând în picioare pe niște trepte; era înăltuț, subțire, fața îi era albă ca peretele, din cauza deficienței cardiace. A plecat după o lună și, în iarna următoare, pe la sfârșitul lui februarie, mi-a venit vestea de la Târgu Lăpuș că fratele

Alexandru mă roagă să mă duc până la el fiindcă vrea să se spovedească. A doua zi de dimineață am mers peste deal și, când am intrat în Târgu Lăpuș, începea să se facă ziuă, iar oamenii ieșiseră pe afară, la treburi.

Cineva m-a întrebat:

– Părinte Stareț, mergeți la Alexandru?

– Da.

– Nu știți ce s-a întâmplat?

– Nu știu.

– Alexandru a murit și a înviat. El a trimis după Sfinția Voastră ca să veniți, fiindcă voia să se spovedească. Dar, a murit și înainte de a muri a căzut într-o stare de revoltă împotriva lui Dumnezeu și blestema și înjura pe Dumnezeu de ne-am îngrozit toți vecinii. Și în această stare a murit.

Am ascultat, am mers mai departe și am ajuns în curtea lor, unde le-am văzut pe mama lui Alexandru și pe sora lui.

– Ați venit, Părinte Stareț?

– Am venit.

– Dar știți ce s-a întâmplat cu Alexandru?

– Am auzit. Mi-au spus vecinii câte ceva.

Și atunci ele mi-au repetat același lucru. Am intrat în casă. Alexandru stătea pe pat, rezemat de perete, cu o față atât de frumoasă, atât de veselă – eu n-am mai văzut așa ceva. Și, zâmbind, mi-a zis:

– Ați venit, Părinte Stareț?

– Am venit.

– Ați auzit ce am pățit? Când am văzut că nu mă pot salva, am căzut într-o stare de revoltă și de ură, de dușmănie împotriva lui Dumnezeu; mă întrebam de ce îmi ia viața? Am blestemat și am înjurat. În această stare fiind, au venit doi și m-au luat și m-au dus până la marginea unui orizont. Și, când am ajuns acolo, am văzut în spate toată lumea aceasta, iar în față am văzut cealaltă lume, așa cum spuneți dumneavoastră în biserică. Când cei doi au vrut să mă treacă dincolo de orizont, am auzit o voce care a spus: „Nu-l putem primi la Noi, fiindcă Ne-a blestemat și s-a lepădat de Noi. Dar nu-l putem arunca nici în iad, fiindcă-i curat. Duceți-l înapoi, să se spovedească și să se împărtășească și apoi îl vom primi la Noi”. Și așa, Părinte Stareț, m-am pomenit aici. De aceea, am trimis după dumneavoastră; vreau să mă spovedesc și să mă împărtășesc. Știți cât de legat eram de viață, cât de trist eram când vedeam că-s bolnav. Acum puteți constata cât sunt de fericit, fiindcă am văzut unde mă voi duce. Sunt fericit! Aș vrea să pot să strig ca să mă audă tot pământul și în special tineretul, să le spun la toți să nu se mai îndoiască de credința în Dumnezeu, de credința în sufletul nemuritor, de credința în viața veșnică! Vă rog să le spuneți întotdeauna oamenilor această întâmplare! Și vă rog să veniți să mă înmormântați”.

M-am reîntors la mănăstire. Nu mai țin minte peste câtă vreme am fost chemat la înmormântare. În ziua înmormântării a fost o vreme foarte frumoasă. Era un cer atât de senin și un soare atât de frumos, tot pământul era îmbrăcat cu zăpadă. Au fost copii de la toate școlile din Lăpuș și colegii lui de la Facultatea din Cluj, și profesorii, și foarte multă lume.

Pentru mine, viața duhovnicească este viața normală. Rugăciunea este un act firesc. Omul, în sensul curat al cuvântului, este o ființă care se roagă, care dialoghează cu Tatăl Ceresc. Rugăciunea nu trebuie să fie ceva mecanic. Ea nu se face obligatoriu numai după Ceaslov și Psaltire. Rugăciunea trebuie să fie în primul rând vie, să fie imprimată în gând și în suflet și în inimă. Aceasta este rugăciunea adevărată. Dacă le faci repede, după texte, numai ca să fie zise, înseamnă că nu ai făcut mai nimic. Textele le poți spune artificial, cu mintea foarte împrăștiată. Sfinții Părinți au avut, în primul rând, această legătură directă cu Dumnezeu, au avut dialogul lor interior cu Dumnezeu.

Eu tot timpul mă străduiesc să nu mă abat de la cuvântul lui

Dumnezeu. Mă străduiesc să nu am în gândirea și în credința mea nimic care să nu fie autentic evanghelic, care să nu coincidă cu învățătura lui Hristos, cu gândirea lui Dumnezeu. Asta pot spune la vârsta de 92 de ani. Și, de aceea, în fața infinitului stau liniștit. Pentru mine, moartea e un fapt foarte mărunț. Eu știu că eternitatea depășește moartea. Mulți dintre Sfinții Părinți îi îndeamnă mereu pe călugări să se gândească la moarte. Eu spun altceva: să se gândească la viață, nu la moarte. Moartea este un popas, după care urmează viața veșnică. Moartea ne ia pe sus, e un moment. La viață, la eternitate, la asta trebuie să ne gândim. Și atunci nu vom păcătui, fiindcă știm că avem de înfruntat veșnicia.

Sursa: **Arhiepiscop Justinian Chira**, *Crinii țarinii 2 - "Trăiți frumos și-n bucurie"*, Editura Nicodim Caligraful, 2014

IERODIACON VASILE MÂNĂSTIREA BISTRIȚA, JUD. NEAMȚ

**DE CE SĂ PARTICIPI LA
SFÂNTA LITURGHIE, DACĂ NU
SIMȚI CHEMAREA?**

**Preacuvioase Părinte, dacă
avem prilejul și timpul necesar, e
bine să participăm în fiecare zi la
Sfânta Liturghie?**

Pentru cei care au această
șansă, da. Dar în primă etapă, să

avem dorința să participăm măcar în duminici și sărbători. Și dacă nu avem o atracție deosebită pentru această practică, la început este important să ne silim. Vedeți, un om care nu are poftă de mâncare, ca să nu moară de foame, se silește la început. Cam așa trebuie să facem și noi. Oamenilor nu le place la biserică. Și când intră într-o biserică, prima dorință este să iasă afară. N-au răbdare. Or soluția este să se silească.

Dacă privim la Sfinții Părinți, vom vedea că foarte puțini dintre ei s-au rugat lui Dumnezeu de la început numai din dragoste. Chiar și oamenii cu viață curată, chiar și oamenii duhovnicești, sfinții, în anumite situații s-au văzut puși în situația de a se sili către rugăciune.

Desigur, ei au simțit și momente de atracție deosebită. Dar ce să facem când chiar în viața noastră nu simțim o atracție deosebită pentru rugăciune? Ne lăsăm pe baza a ceea ce simțim?

Omul contemporan pune foarte mult accent pe ceea ce simte el și zice adesea: „Eu fac ceea ce simt”. Ce te faci dacă nu simți într-o viață întreagă niciodată să vii la biserică? Nu înseamnă că simțirea ta te înșală? În această situație, soluția este silința. Trebuie să ne silim. Chiar Domnul a spus: „Împărăția lui Dumnezeu se ia cu silință, și cine se silește, pune mâna pe ea”.

Sursa: **Arhiepiscop Justinian Chira**, *Crinii țarinii 2 - "Trăiți frumos și-n bucurie"*, Editura Nicodim Caligraful, 2014

PROGRAMUL LITURGIC

Luni <i>14 august</i>	18:00	Vecernia și Litia
Marti <i>15 august</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Adormirea Maicii Domnului</i>
Sâmbătă <i>19 august</i>	18:00	Vecernia
Duminică <i>20 august</i>	08:00	Utrenia, Sfânta Liturghie → <i>Duminica a 11-a după Rusalii</i> → <i>Pilda datornicului nemilostiv</i>

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro